do usnesení soudu prvé stolice rekurs nepodala, není již oprávněna žádati na měrném s příslušenstvím o 20 Kč 28 h více, jak činí v dovolacím rekursu. Při posouzení tohoto případu nebylo použíti §§ 265 a násl. zákona ze dne 15. června 1927, čís. 76 sb. z. a n., jelikož tento v době příklepu, t. j. 16. prosince 1926 ještě neplatil. Dovolací soud považuje tuto dobu za rozhodnou vzhledem k ustanovením §§ 170 čís. 5, 172 čís. 4 druhý odstavec, 183, 216 čís. 2, 3, 4, druhý odstavec, 219, 225 a 237 ex. ř. Nepadá tedy na váhu, že rozvrhová usnesení soudů nižších stolic byla vydána již za účinnosti nového zákona o přímých daních. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje úvaha, že § 265 tohoto zákona ustanovuje, že nedoplatkům na pozemkové a domovní dani, jež se staly splatnými v posledních dvou letech, počítajíc nazpět od dne exekučního prodeje (udělení příklepu), přísluší zákonné právo zástavní na vydražené nemovitosti. V případě, o nějž jde, jednalo by se tedy o dobu od 16. prosince 1924 do 16. prosince 1926, která vůbec nespadá do působnosti tohoto zákona; tento nemůže tedy míti vliv na rozsah a na podmínky tohoto zákonného zástavního práva, nabyv působnosti teprve 1. ledna 1927. Tomuto právnímu stanovisku neodporuje rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 5168 sb. n. s., které má jiný skutkový podklad a vyslovuje zásadu, že při rozdělení nejvyššího podání za vydraženou nemovitost jest dbáti také změn, které nastaly v knihovním stavu po poznámce příklepu až do dne rozpočetního roku, leda že by směřovaly proti dosavadnímu vlastníku.

Čís. 7679.

Pokud proti straně, vzdálivší se proto, že byla vyklizována jednací síň v době, na niž byla do ní předvolána, nelze vynésti rozsudek pro zmeškání.

(Rozh. ze dne 7. ledna 1928, R I 1037/27.)

Procesní soud prvé stolice zamítl rozsudkem pro zmeškání žalobkyně žalobu o uznání otcovství a o placení výživného. Odvolací soud odvolání žalobkyně odmítl. Důvody: Žalobkyně napadá rozsudek pro zmeškání, jímž byla její žaloba zamítnuta, odvoláním, v němž uplatňuje pouze zmatečnost podle § 477 čís. 4 c. ř. s. a navrhuje, by byl zrušen a věc prvému soudci byla vrácena k projednání a vynesení rozsudku. Odvolací soud shledal, dav předem ve smyslu § 473 druhý odstavec c. ř. s. prvým soudem provésti potřebná vysvětlení a vyhledávání, že uplatňovaného důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. tu není. Poručník odvolatelky vidí zmatečnost v tom, že mu jako zákonnému zástupci nezletilé žalobkyně byla nezákonným postupem soudu opomenutím řádného doručení (vyrozumění) odňata možnost před soudem projednávati, že soudce, jak z protokolu vidno, neprohlásil ani jednání za skončené, že byl obeslán na den 14. července 1927 do čísla 9. v I. poschodí staré soudní budovy, za obmeškalého však prohlášen v č. 2. téže budovy v přízemí, aniž by byl býval vyrozuměn, že se rok bude konati na jiném místě, že se tehdy stěhoval okresní soud do nové budovy a vyklizovalo se prvé patro staré soudní budovy, kde byla síň č. 9. a že se proto poručník vrátil, jsa přesvědčen, že se za těchto okolností úřadovati nemůže. Odvolací soud zjistil, že dne 14. července 1927 v 11¾ hod. dop. byla u okresního soudu sporná věc řádně vyvolána nejen v přízemí, nýbrž i v prvém poschodí, a že poručník tam vůbec přítomen nebyl. Podle svého tvrzení poručník prý vida, že na schodišti nebo na vratech soudní budovy nalepena byla cedule, že vstup do prvého poschodí jest zakázán, vrátil se v přesvědčení, že za takovýchto okolností v civilním oddělení úřadovati se nemůže — tedy ani nevyčkal, zda a kde bude volán. Ze zjištění však plyne, že se poručník vůbec k roku nedostavil a na vyvolání věci ani nečekal. V tom, že nebyl vyrozuměn o tom, že se civilní roky konají v přízemí, nelze za zjištěného stavu věci shledávati opomenutí řádného doručení a nezákonný postup soudu. Byloť povinností poručníka, by v soudní budově v přízemí vyčkal až bude zavolán, ať je to do kterékoliv síně soudní. Ježto i dle svého vlastního tvrzení tak neučinil, ba ani se nikoho na to na soudě nezeptal, kde spor bude projednáván, byl proti žalobkyni právem vynesen rozsudek pro zmeškání. Okolnost, že jednací protokol neobsahuje slova, že jednání bylo skončeno, jest pouhým nedopatřením, jež nezakládá tvrzené zmatečnosti. Že i proti poručence, jejíž zákonný zástupce, poručník, se k jednání nedostavil, jest vydání rozsudku pro zmeškání přípustné, dovodilo již plenissimární usnesení nejvyššího soudu ze dne 22. června 1915, č. j. 279/15 pres. kniha judikátů čís. 233. V důsledku toho nemohlo býti odvolání žalobkyně vyhověno a ježto uplatňovalo pouze shora uvedený zmatek, jehož tu není, muselo býti v neveřejném sezení odvolání ve smyslu §§ 471 a 473 c. ř. s. odmítnuto.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zrušil rozsudek prvého soudu a uložil mu, by o žalobě podle zákona dále jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Proti rozsudku pro zmeškání podala žalující strana z důvodu zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. odvolání, o němž odvolací soud rozhodl podle §§ 471 čís. 5 a 473 prvý odstavec c. ř. s. v neveřejném zasedání napadeným usnesením. Usnesení sice praví, že se odvolání odmítá, ale z jeho důvodů jest zřejmo, že odvolací soud konal o tvrzeném důvodu zmatečnosti šetření, ale neshledal jej oprávněným, že tedy odvolání zamítl, nevyhověl mu. Podle dřívější judikatury nejvyššího soudu nebyl přípustným rekurs proti usnesení, jímž bylo odvolání podané z důvodů zmatečnosti zamítnuto, protože se vycházelo z doslovu § 519 čís. 1 c. ř. s., jenž mluví o »odmítnutí« a nikoliv o »zamítnutí« odvolání. Avšak plenárním rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 30. prosince 1927, čís. pres. 227/27 čís. sb. 7671 bylo vysloveno, že »bylo-li odvolání, podané pro zmatečnost, zamítnuto odvolacím soudem samostatným usnesením, lze si do něho stěžovati rekursem podle § 519 čís. 1 c. ř. s.«. Tímto rozhodnutím jest nejvyšší soud vázán, takže nutno se obírati obsahem rekursu. Tento jest oprávněn. Jak zjištěno — a ostatně nesporno — byl žalující poručník obeslán do staré soudní budovy do prvního patra čís. 9 na 11¾ hod. dopoledne, ale v tu dobu úřadovalo civilní oddělení v přízemí v čísle 2., protože právě toho dne stěhována byla část soudu do nové soudní budovy. Rozsudek pro zmeškání byl vynesen v síni čís. 2, když byl poručník jak před síní čís. 2 v přízemí, tak před síní čís. 9 v prvním patře marně vyvolán. Poručník tvrdil v odvolání, že v soudní budově tehdy byl, ale když viděl jednací síň čís. 9 vyklizenu a zmatek, jaký následkem stěhování panoval, že byl přesvědčen, že se neúřaduje a vrátil se. Žalovaný naproti tomu tvrdil v odvolacím sdělení, že poručník, který jako městský strážník měl noční službu, zapomněl na nařízené ústní jednání, že se o věc nestaral a že se dopoledne z domova nevzdálil. Toto tvrzení nepřijal odvolací soud za prokázané a nutno tedy vycházeti z tvrzení poručníkova, že u soudu před určenou hodinou byl, ale vrátil se, protože se domníval, že následkem stěhování se neúřaduje. V tomto směru zjistil sice odvolací soud, že onoho dopoledne se část soudu stěhovala a že civilní soudce prozatím jednal v přízemí v čís. 2, ale, zjistiv dále, že věc byla vyvolána nejen v přízemí, nýbrž i v prvním patře a že poručník tam nebyl, došel k závěru, že bylo povinností poručníka, by v soudní budově v přízemí počkal, až bude vyvolán, ať do kterékoliv soudní síně. S tímto názorem nelze souhlasiti. Podle § 130 prvý odstavec c. ř. s. nutno nařiditi rok nejen na určitý den a na určitou hodinu, nýbrž i na určité místo. V souzeném případě nutno míti na mysli poměry, jež tehdy podle zprávy přednosty soudu v soudní budově byly. Kolem 10½ hod. dopoledne byl nejen již vystěhován nábytek ze soudní síně čís. 9, nýbrž docela probourán strop v chodbě v místech nad jednací síní civilní a sypaly se písek i malta na chodbu. Ježto přemístění sporného oddělení do přízemku bylo opatřením nepředvídaným, nebylo nikde vyhlášeno. Proto upozorňoval přednosta soudu procesního soudce, by za stěhování nevynášel rozsudky pro zmeškání, pokud nebudou strany o přestěhování náležitě vyrozuměny a pokud nebudou s vyznačením čísla jednací síně v nové soudní budově řádně obeslány. Za tohoto stavu věcí nebylo lze spravedlivě žádati na poručníkovi, by čekal v přízemí, tedy v jiné části budovy, než kam byl obeslán. Vydáním rozsudku pro zmeškání byla tedy straně nezákonným postupem, opomenutím včasného a přesného udání místa jednání, odňata možnost před soudem projednávati (§ 477 čís. 4 c. ř. s.). Rozsudek pro zmeškání neměl býti vynesen (§ 471 čís. 4 c. ř. s.), takže měl odvolací soud postupovati podle § 474 třetí odstavec c. ř. s., totiž zrušiti rozsudek a naříditi pokračování v jednání a nové rozhodnutí.

Čís. 7680.

K věcem, jež byly již v moci věřitelově, k nimž však neměl věcného práva, lze zříditi zástavní právo prohlášením, že je bude věřitel držeti